

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ I. M.** a **2/ J. M.**, bývajúcich v L., **3/ G. T.** a **4/ A. T.**, bývajúcich v L., zastúpených JUDr. J. P., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Š., proti odporcovi **P.**, so sídlom v L., IČO: X., zastúpenému JUDr. H. K., advokátkou so sídlom v S., **o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 12 C 117/2004, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. júna 2011, sp.zn. 9 Co 59/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 63,61 € a navrhovateľom 3/ a 4/ v sume 63,61 €, všetko do rúk ich právneho zástupcu JUDr. J. P., advokáta so sídlom v Š., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky (súd prvého stupňa) rozsudkom z 20. septembra 2005 č.k. 12 C 117/2004-94 zamietol návrh, ktorým sa navrhovatelia 1/ až 4/ domáhali uloženia povinnosti odporcovi uzavrieť s nimi zmluvy o prevode vlastníctva k bytu, a to s navrhovateľmi 1/ a 2/ zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. 3 a s navrhovateľmi 3/ a 4/ zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. 4 v bytovom dome súpisného č. X. v obci L., zapísaného na Správe katastra Nové Zámky pre kat. úz. L. na liste vlastníctva č. X. ako bytový dom, na pozemku parc. č. X. o výmere 992 m² - zastavené plochy a nádvoría, u každého z nich za kúpnu cenu 17 216,-- Sk, pričom predmetné zmluvy mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť rozsudku. Navrhovateľov 1/ až 4/ zaviazal zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 12 786,-- Sk, do rúk jeho právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Nitre (odvolací súd), na odvolanie navrhovateľov 1/ až 4/, rozsudkom z 30. novembra 2006, sp.zn. 9 Co 293/2005 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil a v časti o náhrade trov prvostupňového konania ho zmenil tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Odporcovi nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľom 1/ až 4/ do nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky zákonník, nevniklo právo osobného užívania bytu, ktoré by sa mohlo pretransformovať v zmysle prechodných ustanovení k tomuto zákonu na nájom. Podľa odvolacieho súdu nájomný vzťah účastníkov nevznikol ani po 1. januári 1992. Nebolo totiž preukázané, že by účastníci po tomto dni uzatvorili písomnú alebo ústnu nájomnú zmluvu, aj keď z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa správali ako účastníci nájmu a odporca pred vznikom sporu existenciu nájmu nespochybňoval. Odvolací súd pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie, pretože podľa jeho názoru ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Zásadnosť svojho rozhodnutia po právnej stránke odvolací súd videl v riešení otázky, „či možno posúdiť správanie sa účastníkov konania ohľadne sporného bytu po 1. januári 1992 ako nájomný vzťah vzniknutý konkludentným spôsobom.“

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie navrhovatelia. Na jeho základe Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 30. mája 2008 sp.zn. 5 Cdo 144/2007 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá v plnom rozsahu požiadavke preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Pre ďalšie konanie pripomenul, že prejav vôle možno urobiť zásadne akýmkoľvek spôsobom, ktorý vôľu konajúceho robí poznateľnou pre iné osoby. Právny úkon možno urobiť aj konkludentne (nevýslovne, faktickým správaním) za predpokladu, že tento spôsob prejavu nevzbudzuje pochybnosti o tom, akú vôľu chcel subjekt prejaviť (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy nemá za následok jej neplatnosť (§ 686 ods. 1 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka); nájomná zmluva môže vzniknúť aj ústne, prípadne i mlčky. V takom prípade ale prejavy vôle smerujúce k uzavretiu zmluvy musia byť urobené spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejaviť (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Záver o uzavretí zmluvy o nájme bytu konkludentným spôsobom teda nutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu

zmluvy o nájme bytu tak na strane prenajímateľa ako aj na strane nájomcu. Otázku, či k takému prejavu došlo, treba zodpovedať s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu. V ďalšom konaní malo byť úlohou súdov na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, prípadne dôkazov, ktoré ešte vykonajú, posúdiť, či v konaní účastníkov bol alebo nebol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmlúv o nájme bytov a svoje skutkové a právne závery vysvetliť tak, aby tie mohli byť preskúmateľné, presvedčivé, zrozumiteľné a určité.

Odvolaací súd, ktorému bola vec vrátená dovolacím súdom na ďalšie konanie, uznesením zo 16. októbra 2008 sp.zn. 9 Co 132/2008 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa potom rozsudkom z 30. novembra 2010 č.k. 12 C 117/2004-313 návrhu navrhovateľov 1/ až 4/ vyhovel a uložil odporcovi povinnosť uzavrieť s navrhovateľmi zmluvy o prevode vlastníctva bytu podľa zákona č. 182/193 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov v súlade s pripojenými písomnými vyhotoveniami zmlúv tvoriacich súčasť rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ sumu 1 338,38 €, navrhovateľom 3/ a 4/ sumu 1 338,38 € k rukám ich právneho zástupcu, do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 5 ods. 1, 2 a 5, § 16 ods. 1, § 17 ods. 3 písm. d/ a § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov a zistený skutkový stav. Dospel k záveru, že návrh na začatie konania, po jeho úprave v súlade s vypracovaným znaleckým posudkom, je podaný dôvodne a navrhovatelia sú aktívne legitimovaní domáhať sa svojho nároku podľa § 29 ods. 8 cit. zákona. Uviedol, že nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy nemá za následok jej neplatnosť a mal za to, že uzavretie nájomných zmlúv konkludentným spôsobom bolo dostatočne preukázané. Námietky odporcu k výroku žiadaného navrhovateľmi nepovažoval súd za dôvodné, majúc za to, že tento je v súlade s ustanovením § 29 ods. 8 citovaného zákona. Uviedol, že výrok rozsudku znejúci na uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu, prípadne nahradiť prejav vôle sú dve vzájomne súvisiace skutočnosti, pretože rozsudok, ktorým sa ukladá povinnosť uzavrieť označenú zmluvu má za následok, že dňom jeho právoplatnosti je zmluva uzavretá, čím vlastne rozsudok nahrádza

prejav vôle prevodcu na uzavretie zmluvy. Za nedôvodné považoval aj námietky odporcu týkajúce sa označenia stavby, pozemku, popisu bytu, čísla vchodu, podlahovej plochy, spoluvlastníckych podielov, majúc za to, že predložené zmluvy tvoriace súčasť rozsudku boli vyhotovené v súlade s príslušnými ustanoveniami citovaného zákona, ako aj vypracovaného znaleckého posudku. Dodal, že nedodržanie niektorých (nie podstatných) náležitostí zmluvy podľa príslušných ustanovení zákona o vlastníctve bytov nemá za následok jej neplatnosť. Za postačujúce považoval súd aj vyhlásenie navrhovateľov týkajúce sa výkonu správy bytov, že pristupujú k uzavretiu zmluvy, ktorá bude následne medzi vlastníkmi bytov po zavkladovaní ich vlastníckeho práva uzavretá, konštatujúc, že prísne formalistické dodržiavanie príslušných ustanovení v takomto sporovom konaní by bránilo tomu, aby sa oprávnené osoby domohli svojho práva na splnenie povinnosti. V súčasnosti odporca nemôže vykonávať správu bytov a preto by bolo nezmyselné, aby pristupovali k správe bytu, ktorú uzavrel v predchádzajúcom období odporca s ostatnými vlastníkmi bytov.

Odvolací súd, na odvolanie odporcu, rozsudkom zo 16. júna 2011 sp.zn. 9 Co 59/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil a zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ a navrhovateľom 3/ a 4/, ich právnomu zástupcovi, náhradu trov odvolacieho konania vo výške 127,22 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi účastníkmi konania vznikol nájomný vzťah konkludentným spôsobom. S dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa ohľadne vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach len na tieto dôvody poukázal. Na doplnenie dôvodov uvedených súdom prvého stupňa dodal, že prejav vôle možno urobiť zásadne akýmkoľvek spôsobom, ktorý vôľu konajúceho robí poznateľnou pre iné osoby. Právny úkon možno urobiť aj konkludentne (nevýslovne, faktickým správaním) za predpokladu, že tento spôsob prejavu nevzbudzuje pochybnosti o tom, akú vôľu chcel subjekt prejaviť (§ 35 ods. 1 Obč. zákonníka). Nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy nemá za následok jej neplatnosť (§ 686 ods. 1 a § 40 ods. 1 Obč. zákonníka); nájomná zmluva môže vzniknúť aj ústne, prípadne i mlčky. V takom prípade, ale prejavy vôle smerujúce k uzavretiu zmluvy musia byť urobené spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejaviť. Záver o uzavretí zmluvy o nájme bytu konkludentným spôsobom teda nutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme bytu tak na strane prenajímateľa, ako aj na strane

nájomcu. Otázku, či k takému prejavu došlo, treba zodpovedať s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu. Konkludentný prejav možno urobiť predovšetkým použitím takých vyjadrovacích prostriedkov, ktoré v spoločenskom a v právnom styku obvykle slúžia na vyjadrenie určitej vôle, ale aj použitím takých vyjadrovacích prostriedkov, ktoré síce obvykle neslúžia na vyjadrenie určitej vôle, z ktorých ale, vzhľadom na okolnosti prípadu, treba vyvodit' v konkrétnom prípade, že ide i o prejav určitej vôle. Niet žiadnych pochybností o tom, že konkludentne nájomná zmluva medzi účastníkmi konania bola uzatvorená. Po preskúmaní spornej veci odvolací súd dospel k záveru, že odporca si nesplnil svoju zákonnú povinnosť a neuzatvoril s navrhovateľmi v 1/ až 4/ rade zmluvu o prevode vlastníctva bytu v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, a preto sa dôvodne títo museli súdnou cestou domáhať uzatvorenia zmluvy o prevode vlastníctva bytu s odporcom. Súd pri rozhodovaní posudzoval vec z hľadiska všetkých do úvahy prichádzajúcich hmotno-právnych predpisov, vychádzal predovšetkým z osobitného predpisu, zákona o vlastníctve bytov, ktorého ustanovenie § 29 ods. 8 rieši situáciu, ak si vlastník domu nesplní svoju povinnosť uloženú mu týmto zákonom a neuzavrie zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Súd v zmysle tohto ustanovenia uložil odporcovi povinnosť uzavrieť s navrhovateľmi zmluvy o prevode vlastníctva k sporným bytom.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý navrhol rozsudky odvolacieho aj prvostupňového súdu zmeniť tak, že návrh navrhovateľov 1/ až 4/ dovolací súd zamietne. Dovolanie odôvodnil tým, že súdy vec posúdili po právnej stránke nesprávne a odvolací súd mu navyše odňal aj možnosť konať pred súdom. Tiež uviedol, že „analogicky možno použiť ust. § 238 ods. 2 O.s.p.“. Tvrdil, že medzi účastníkmi nevznikol nájomný vzťah ani konkludentne. Pre prípad, že by dovolací súd dospel k záveru, že tu nájom predsa bol, poukázal na to, že navrhovateľom dal výpoveď z nájmu bytu. Tiež dôvodil tým, že nájomný vzťah nemohol vzniknúť aj z dôvodu, že predmetné byty boli bytmi podnikovými, ku ktorým mohlo vzniknúť právo osobného užívania spôsobilé pretransformovať na nájom, iba na základe administratívneho rozhodnutia, aké rozhodnutie vydané ale nebolo. Poukázal v tejto súvislosti na R 46/1999. Podľa odporcu majú kúpne zmluvy, ktoré má na základe rozhodnutí súdov uzavrieť s navrhovateľmi, hrubé nedostatky. Odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. vidí odporca v tom, že odvolací súd na prejednanie veci nenariadil pojednávanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Navrhovatelia 1/ až 4/ vo svojom vyjadrení navrhli mimoriadny popravny prostriedok odporcu zamietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie odporcu treba odmietnuť, pretože nie je prípustné.

Dovolanim možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 O.s.p. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p.

Dovolateľ prípustnosť svojho opravného prostriedku naznačuje na základe ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. Robí tak ale neopodstatnene.

Podľa § 243d ods. 1 O.s.p. je právny záver dovolacieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí pre súdy nižších stupňov, ktorým sa vec vracia na ďalšie konanie, záväzný. Pokiaľ má byť súd, ktorému je vec po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu vrátená na ďalšie konanie, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, musí byť tento právny názor uvedený v odôvodnení rozsudku dovolacieho súdu. Musí z neho preto vyplývať, prečo bolo rozhodnutie súdu nižšieho stupňa zrušené, prečo bolo považované za

nesprávne, v čom spočívajú nedostatky dokazovania, skutkových záverov, prípadne nedostatky právneho posúdenia veci. Nižší súd je teda viazaný (len) takým právnym názorom, ktorý bol základom pre rozhodnutie dovolacieho súdu. Súd nižšieho stupňa je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu tak pri posudzovaní otázok hmotného práva (napríklad z hľadiska toho, ktorý právny predpis má byť aplikovaný, ako ho treba interpretovať), ako aj pri aplikácii procesných predpisov (napríklad z aspektu dovolacím súdom vytýkaných väd dokazovania, iných väd majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Skutočnosť, že právny záver dovolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozsudku súd nižšieho stupňa v ďalšom konaní nerešpektoval, zakladá prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p.; pokiaľ je táto skutočnosť uplatnená v procese prípustnom dovolaní, je tiež relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Viazanosť nižších súdov právnym názorom dovolacieho súdu neprichádza do úvahy vtedy, keď sa dovolací súd v zrušujúcom rozsudku obmedzil len na pokyn súdu, ako má v ďalšom konaní postupovať po procesnej stránke (že napríklad treba vykonať ďalšie dôkazy), lebo v takomto prípade nejde o zaujatie právneho názoru. Pre úplnosť možno uviesť, že súd nižšieho stupňa nie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu zaujatým v zrušujúcom rozhodnutí, keď po zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu prípadne aj súdu prvého stupňa sa skutkový základ zmení natolko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru dovolacieho súdu na nový skutkový základ.

Posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je vždy potrebné založiť na vyriešenie otázky, či dovolací súd v zrušujúcom rozsudku zaujal právny záver (viď prechádzajúci odsek), a ak áno, či sa odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku odchýlil od právneho záveru dovolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 30. mája 2008 sp.zn. 5 Cdo 144/2007 zrušil prechádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu, že jeho odôvodnenie nepovažoval za dostatočne preskúmateľné a presvedčivé a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie s tým, že v ňom bude úlohou odvolacieho súdu na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, prípade dôkazov, ktoré ešte vykoná, posúdiť, či v konaní účastníkov bol alebo nebol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmlúv o nájme bytov a svoje skutkové a právne závery vysvetliť tak, aby tie mohli byť preskúmateľné, presvedčivé, zrozumiteľné a určité.

Súdy nižších stupňov v ďalšom konaní, na ktoré im bola vec vrátená, závery dovolacieho súdu rešpektovali (skúmali eventualitu konkludentného uzavretia nájomnej zmluvy), odstránili všetky dovolacím súdom vyčítané nedostatky a v neskoršom rozhodnutí sa nedopustili opakovane vady, ktorá sa im v zrušujúcich rozhodnutiach vytýkala (nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia). Vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia teda neobstojí námietka, že sa súdy nižších stupňov dopustili nerešpektovania právneho názoru dovolacieho súdu vyslovený v jeho rozsudku z 30. mája 2008 sp.zn. 5 Cdo 144/2007.

Pokiaľ odporca v dovolaní dôvodí, že „analogicky možno použiť ust. § 238 ods. 2 O.s.p.“ a v ďalších častiach svojho opravného prostriedku pripomína rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júla 1997, sp. zn. 3 Cdo 46/97 (R 46/99), je zrejmé, že vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ním tvrdenej viazanosti súdov nižších stupňov s právnym názorom vysloveným v predmetnom judikáte. Z ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p., aj z ustanovenia § 243d ods. 1, druhá veta O.s.p., ale nepochybne vyplýva, že odvolací súd je viazaný len právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v konkrétnej právnej veci (porovnaj v ustanovení § 238 ods. 2 O.s.p. slová „od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci“). Súdy nižších stupňov preto neboli viazané závermi vyššie uvedeného rozhodnutia uverejneného pod R 46/1999 (ktoré sa naostatok týka inej právnej otázky než konkludentného konania pri vzniku nájomného vzťahu).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s ohľadom na námietky odporcu uvedené v dovolaní osobitne zamerlal na otázku, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom nebolo takouto vadou postihnuté.

V danom prípade dovolateľ predovšetkým namietal porušenie (odňatie) jeho práva účasti na odvolacom pojednávaní tým, že v tejto veci nebolo nariadené odvolacie pojednávanie hoci „ide o prípad v zmysle ust. § 21 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (zrejme správne má byť § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže odporcom uvádzané ustanovenie upravuje konanie za právnickú osobu; poznámka dovolacieho súdu). Táto námietka odporcu však opodstatnená nie je.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacieho súdu (aj celého konania na odvolacom súde) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacieho súdu).

Z obsahu spisu nevyplýva, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd pred vyhlásením rozsudku dokazovanie nedoplňoval ani nezopakoval, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Existencia dôležitého verejného záujmu je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené, postupom odvolacieho súdu plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase rozhodnutia nemohlo preto dôjsť k odňatiu možnosti odporcu pred súdom konať (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 362/09).

Ostatné dovolacie námietky odporcu sa týkajú právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorý ale možno úspešne uplatniť len v prípade, že dovolanie je prípustné; samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp.zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešní navrhovatelia 1/ až 4/ v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti odporcovi nahradiť spočívajúce v trovách ich právneho zastupovania v dovolacom konaní za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu). S prihliadnutím na ustanovenia § 11 ods. 1, § 13 ods. 2, 3, § 14 ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb priznal navrhovateľom náhradu trov dovolacieho konania v uplatnenej celkovej výške 127,22 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. februára 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová